

დანიელის წიგნი — რიცხვი ორმოცი

პავლე

Jeff Pippenger

2024-01-04

დანიელის პირველი თავი, როცა იგი დანიელის მეოთხე თავს დაედება, წარმოადგენს პირველი და მეორე ანგელოზების ისტორიას 1798 წლიდან 1844 წლამდე. ამ ისტორიაში დანიელის წიგნი გაიხსნა, და ის ნაწილი, რომელიც გაიხსნა, იყო მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავები. „სტრიქონი სტრიქონზე“ — პირველი, მეოთხე და შემდეგ მეშვიდედან მეცხრე თავების მიხედვით — ასახავს პირველი ანგელოზის მიღერიტული მოძრაობის ისტორიას.

იმ ისტორიულ პერიოდში (1798-დან 1844 წლამდე) ადვენტიზმის საფუძვლოვანი ჭეშმარიტებები დამყარდა, და ეს ჭეშმარიტებები საბოლოოდ წარმოდგენილი იქნა 1843 წლის პიონერთა დიაგრამაზე. ნაბუქოდონოსორის ქანდაკება დანიელის წიგნის მეორე თავიდან დიაგრამაზეა გამოსახული. დანიელის მეშვიდე და მერვე თავების ხილვებიც დიაგრამაზეა წარმოდგენილი. მერვე თავის „მუდმივი“ იქნა წარმოდგენილი, ისევე როგორც ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“. იქვეა ისლამის სამი „ვაი“, როგორც ისინი გამოცხადების მეცხრე თავშია წარმოდგენილი. ღმერთმა მრავალგზის გააფრთხილა, რომ ამ საფუძვლოვან ჭეშმარიტებებზე თავდასხმა განხორციელდებოდა.

„დაე, ისინი, ვინც სიონის გალავნებზე ღვთის მცველებად დგანან, იყვნენ კაცნი, რომელთაც ძალუძთ ხალხის წინაშე საშიშროებათა წინასწარ დანახვა,—კაცნი, რომელთაც შეუძლიათ განასხვავონ ჭეშმარიტება და ცდომილება, სიმართლე და უსამართლობა.

„გაფრთხილება მოვიდა: არ უნდა იქნეს დაშვებული არაფერი, რაც შეარყევს იმ რწმენის საფუძველს, რომელზედაც ჩვენ ვაშენებდით მას შემდეგ, რაც უწყება მოვიდა 1842, 1843 და 1844 წლებში. მე ამ უწყებაში ვიყავი, და მას შემდეგ მუდამ ვიდექი ქვეყნის წინაშე, ერთგული იმ ნათლისა, რომელიც ღმერთმა მოგვცა. ჩვენ არ ვაპირებთ, ფეხი ავიდოთ იმ საფუძვლიდან, რომელზედაც დავდექით, როცა დღითი დღე გულმოდგინე ღოცვით ვეძებდით უფალს, ნათლის ძიებაში. განა ფიქრობთ, რომ შემეძლო უარმეყო ის ნათელი, რომელიც ღმერთმა მომცა? იგი უნდა იყოს როგორც საუკუნეთა კლდე. იგი მას შემდეგ მიძღვოდა, რაც მომცა“. Review and Herald, April 14, 1903.

მტვრის ჯაგრისის კაცის საქმე, რომელიც უნდა აღსრულდეს ღვთის უკანასკნელი დღეების ხალხის მონაწილეობით, ასევე წარმოდგენილია ესაიას მიერ, როდესაც იგი განსაზღვრავს უკანასკნელი დღეების ხალხს და იმ საქმეს, რომლის შესასრულებლადაც ისინი არიან მოწოდებულნი, რადგან საფუძვლები განწყობილი იყო, რომ უკანასკნელი დღეების დადგომამდე ცდომილებით დაფარულიყო.

და შენგან გამოსულნი აღადგენენ ძველ ნანგრევებს; აღმართავ მრავალი თაობის საფუძვლებს; და გიწოდებენ: ნაპრაღის აღმდგენელს, საცხოვრებლად გზების აღდგენელს. ესაია 58:12.

„ძველი გაპარტახებული ადგილები“ აღნიშნავს დოქტრინულ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც დაკავშირებულია წარმართობისა და პაპიზმის ორ გამაპარტახებელ ძალასთან. წარმართობის ეს ორი გამაპარტახებელი ძალა, რომელსაც შემდგომ პაპიზმი მოსდევს, სწორედ ის საფუძველია, რომელიც უილიამ მილერმა გამოიყენა ყოველი წინასწარმეტყველების ჩარჩოდ, რომელსაც იგი წარადგენდა.

და ააშენებენ ძველ ნანგრევებს, აღადგენენ უწინდელ გაუდაბურებებს და შეაკეთებენ აოხრებულ ქალაქებს, მრავალი თაობის გაუდაბურებას. ესაია 61:4.

წინასწარმეტყველების ის სტრუქტურა, რომელიც ჩარჩოდ არის წარმოდგენილი, ამ ორი ძალის ისტორია და ურთიერთკავშირია. „საცხოვრებლად ბილიკების აღდგენა“ არის მილერის ჩარჩოს აღდგენა, რომელიც მის სიზმარში მტვრის საწმენდი ჯაგრისის მქონე კაცის საქმით იყო წარმოდგენილი. ესაიამ ეზრასა და მათ ისტორიის მაგალითი გამოიყენა, რომლებიც ბაბილონიდან დაბრუნდნენ და იერუსალიმი აღადგინეს, რათა ეჩვენებინა უწინდელი უკაცრიელობების აღდგენა.

ჩვენი მამების დღეებიდან მოყოლებული დღემდე დიდ დანაშაულში ვიმყოფებით; და ჩვენი ურჯულოებების გამო ჩვენ, ჩვენი მეფეები და ჩვენი მღვდლები, მიცემულნი ვართ ქვეყნების მეფეთა ხელში — მახვილს, ტყვეობას, ძარცვასა და სახის სირცხვილს, როგორც არის ამ დღეს. და ახლა მცირე ჟამით მაღლი გვეჩვენა უფლისაგან, ჩვენი ღმერთისაგან, რათა დაგვეტოვებინა გადარჩენილი ნაშთი და მოეცა ჩვენთვის ღურსმანი მის წმიდა ადგილას, რათა ჩვენმა ღმერთმა გაანათლოს ჩვენი თვალები და მოგვანიჭოს მცირე გამოცოცხლება ჩვენს მონობაში. რადგან მონები ვიყავით; მაგრამ ჩვენმა ღმერთმა არ მიგვატოვა ჩვენს მონობაში, არამედ მოგვივლინა წყალობა სპარსეთის მეფეთა წინაშე, რათა მოეცა ჩვენთვის გამოცოცხლება, აღედგინა ჩვენი ღმერთის სახლი, შეეკეთებინა მისი ნანგრევები და მოეცა ჩვენთვის ზღუდე იუდასა და იერუსალიმში. ეზრა 9:7–9.

ეზრა და ისინი, ვინც იერუსალიმი აღადგინეს, წარმოადგენენ „ნარჩოს“, რომლებიც არიან საცხოვრებლად ბილიკთა აღმდგენნი, და ისინი არიან ისინი, ვინც ასრულებენ საქმეს ლევიათა წიგნის ოცდამეექვსე თავის ლოცვის კონტექსტში, რომელსაც ეზრა იხსენებს: „ჩვენი მამების დღეთაგან დღევანდელ დღემდე დიდ დანაშაულში ვართ; და ჩვენი ურჯულოების გამო ჩვენ, ჩვენი მეფეები და ჩვენი მღვდლები, გადაცემულნი ვიყავით ქვეყნების მეფეთა ხელში, მახვილს, ტყვეობას, ძარცვასა და სახის სირცხვილს.“ „დღე“, რომელსაც იგი გულისხმობს, არის ის „დღე“, როდესაც უკანასკნელი დღეების „ნარჩომი“ საცხოვრებლად ბილიკებს აღადგენს.

ეზრას ნაშთი არის ის ორი მოწმე, რომლებიც სამნახევარი დღის დასასრულს აღდგებიან და აღასრულებენ ლევიათა ოცდამეექვსე თავის ლოცვას, როგორც ეს დანიელმა წარმოაჩინა მეცხრე თავში. როდესაც ეზრა და მისი თანამოღვაწენი ტყვეობიდან დაბრუნდნენ და იერუსალიმი აღადგინეს, მათ წინასახეობრივად

გამოსახეს მილერის სამკაულების აღდგენის საქმე, რაც მილერის საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებების აღდგენის საქმეა. ამ მიზეზით, მილერის საქმის ჩარჩოს გაგება არსებითად აუცილებელია.

„მოციქულებმა ააშენეს მტკიცე საფუძველზე, თავად საუკუნეთა კლდეზე. ამ საფუძველთან მათ მოიტანეს ქვები, რომლებიც მათ წუთისოფელიდან გამოაქანდაკეს. მშენებელნი დაბრკოლებების გარეშე როდი შრომობდნენ. მათი საქმე უკიდურესად გაძნელებული იყო ქრისტეს მტრების წინააღმდეგობით. მათ უხდებოდათ შებრძოლებოდნენ იმათ ფანატიზმს, წინასწარგანწყობასა და სიძულვილს, ვინც ცრუ საფუძველზე აშენებდა. მრავალნი, რომელნიც ეკლესიის მშენებელთა მსგავსად შრომობდნენ, შეიძლებოდა შედარებულიყვნენ ნეემიას დღეებში გალავნის მშენებლებთან, რომელთა შესახებაც დაწერილია: „გალავანს რომ აშენებდნენ და ტვირთმზიდველნი რომ ტვირთს ეზიდებოდნენ, თითოეული ერთი ხელით საქმეს აკეთებდა, ხოლო მეორე ხელით იარაღი ეჭირა.“ ნეემია 4:17.“ მოციქულთა საქმეები, 596.

ესაიას ორივე მონაკვეთში საქმე იმაში მდგომარეობს, რომ აღდგეს მრავალი თაობის საძირკვლები და ნანგრევები. ესაია მიუთითებს სულიერ საქმეზე, რომელიც პირდაპირი, ხილული საქმით იყო ილუსტრირებული. საძირკვლები უნდა დაცულიყო, მაგრამ ამის ნაცვლად ისინი საბოლოოდ მთლიანად დაიფარა ყალბი ძვირფასი ქვების ცრუ საფუძვლით. ისინი, ვისაც ესაია ასახელებს, აღადგენენ მილერიტთა საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებებს და არა პირდაპირ აგურებსა და ქვებს. ამ ჭეშმარიტებათა სიმბოლო არის მილერის ჩარჩო ორი გამაპარტახებელი ძალის შესახებ, რომლებმაც შვიდჯერ გათელეს საწმიდარი და მხედრობა.

აღდგენის ის საქმე წარმოდგენილია როგორც „საფუძვლების“ და „მრავალი თაობის ნაოხართა“ აღმართვა და აღნიშნავს საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებების აღდგენის წინასწარმეტყველურ საქმეს იმ მეთოდოლოგიის მეშვეობით, რომელსაც მოაქვს წინასწარმეტყველება წინასწარმეტყველებაზე, აქ ცოტა და იქ ცოტა. საფუძვლებისა და ნაოხართა ხელახლა დამკვიდრების საქმე არის იმ თავდაპირველი ჭეშმარიტებების წარმოდგენისა და დაცვის საქმე, რომლებიც წარმოდგენილია 1843 და 1850 წლების პიონერულ დიაგრამებზე, და რომლებიც არიან აბაკუმის მეორე თავის ორი დაფა. და ეს საქმე სრულდება გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიით — „ხაზი ხაზზე“. ეს არის იერემიას ძველ ბილიკებთან დაბრუნების საქმე იმ დავაში, რომლებიც სურთ დაამტკიცონ ყალბი საფუძველი, როგორც ეს წარმოდგენილია მილერის სიზმრის ცრუ ძვირფასი ქვებით.

„მტერი ცდილობს, ჩვენი ძმებისა და დების გონება გადააქციოს იმ საქმისაგან, რომელიც ხალხის მომზადებას ემსახურება, რათა მათ ამ უკანასკნელ დღეებში მტკიცედ დგომა შეძლონ. მისი სოფისტური ცრუ სწავლებანი განკუთვნილია იმისათვის, რომ გონება აარიდოს ამ დროის საფრთხეებსა და მოვალეობებს. ისინი არაფრად აგდებენ იმ ნათელს, რომლის მოსაცემდაც ქრისტე ზეციდან მოვიდა იოანესთან თავისი ხალხისთვის. ისინი ასწავლიან, რომ ჩვენს წინაშე მდგომი მოვლენები იმდენად მნიშვნელოვანი არ არის, რომ განსაკუთრებულ ყურადღებას იმსახურებდეს. ისინი აუქმებენ ზეციური წარმოშობის ჭეშმარიტების ძალას და ღვთის ხალხს ართმევენ მის წარსულ გამოცდილებას, მის ნაცვლად კი ცრუ

მეცნიერებას აძლევენ.

„ასე ამბობს უფალი: დადექით გზებზე, იხილეთ და იკითხეთ ძველი ბილიკების შესახებ, სად არის კეთილი გზა, და იარეთ მასზე.“ იერემია 6:16.

„არავინ ეცადოს ჩვენი რწმენის საფუძვლების შერყევას—იმ საფუძვლებისა, რომლებიც ჩვენი საქმის დასაწყისში დაიდო სიტყვის ლოცვითი შესწავლითა და გამოცხადებით. ამ საფუძვლებზე ვაშენებდით უკანასკნელი ორმოცდაათი წლის განმავლობაში. ადამიანებს შეიძლება ეგონოთ, რომ იპოვეს ახალი გზა და რომ შეუძლიათ დადონ უფრო მტკიცე საფუძველი, ვიდრე ის, რომელიც უკვე დაიდო. მაგრამ ეს დიდი ცდუნებაა. სხვა საფუძველის დადება არავის შეუძლია, გარდა იმისა, რომელიც უკვე დადებულია.

„წარსულში მრავალს მიუღია ხელი ახალი რწმენის შენებასა და ახალი პრინციპების დამკვიდრებაზე. მაგრამ რამდენ ხანს იდგა მათი ნაგებობა? მალე დაემხო, რადგან კლდეზე არ იყო დაფუძნებული.

„პირველ მოწაფეებს განა არ უხდებოდათ ადამიანთა ნათქვამებთან შეხვედრა? განა მათ არ უხდებოდათ ცრუ თეორიების მოსმენა და შემდეგ, ყოველივე ამის შემდეგ, მტკიცედ დგომა და თქმა: „ვერავინ დადებს სხვა საძირკველს გარდა იმისა, რომელიც უკვე დადებულია“? 1 Corinthians 3:11.

„ამგვარად, ჩვენი სასოების დასაბამი მტკიცედ უნდა შევინარჩუნოთ ბოლომდე. ძალმოსილი სიტყვები იქნა მოვლენილი ღვთისა და ქრისტეს მიერ ამ ხალხისადმი, რათა ისინი წუთისოფლიდან გამოეყვანათ, წერტილიდან წერტილამდე, ახლანდელი ჭეშმარიტების ნათელ სინათლეში. ბაგეებით, რომელთაც წმიდა ცეცხლი შეეხო, ღვთის მსახურებმა იქადაგეს ეს უწყება. ღვთიურმა ნათქვამმა თავისი ბეჭედი დაასვა გამოცხადებული ჭეშმარიტების ნამდვილობას.“ Testimonies, ტომი 8, 296, 297.

„ხალხის მომზადების საქმე, რათა დადგეს უკანასკნელ დღეებში,“ არის საქმე, რომელიც დაკავშირებულია ეზეკიელის ოცდამეჩვიდმეტე თავში მოცემულ ორ წინასწარმეტყველებასთან. გზავნილი იქადაგება ესაიას ხმით უდაბნოში, და ეზეკიელის პირველი უწყება ერთად კრებს მათ, ვინც სამნახევარი დღე მკვდარნი იწვნენ სოდომისა და ეგვიპტის ქალაქის ქუჩაში. შემდეგ ისინი ცნობენ, რომ იმყოფებოდნენ მათეს მიერ გადმოცემული ათი ქალწულის იგავის დაყოვნების ჟამში. შემდეგ ისინი ისმენენ იერემიასადმი მიცემულ მოწოდებას, რომ განაცალკევონ ძვირფასი უღირსისაგან, თუ სურთ დაბრუნება. ისინი აგრეთვე ცნობენ დანიელის მეცხრე თავში აღვლენილ ლოცვას, როგორც აწმყო ჭეშმარიტებას. ამიტომ, თუ და როცა ისინი აირჩევენ დაბრუნებას სახარების პირობების მიღებითა და აღსრულებით, მაშინ იღებენ ეზეკიელის მეორე უწყებას და დგებიან თავიანთ ფეხებზე, ძლიერ მხედრობად.

„ხალხის უკანასკნელ დღეებში დადგომისთვის მომზადების საქმე“ სრულდება გვიანი წვიმის მეთოდოლოგიით — „სტრიქონი სტრიქონზე“. ეს საქმე მოიცავს მილერიტული ჭეშმარიტებების აღდგენის საქმეს, რომლებიც წარმოდგენილია 1843 და 1850 წლების პიონერულ სქემებზე. ეს ორი სქემა ჰაბაკუმის ორი ფიცარია და ისინი ერთმანეთზე

უნდა დაიდოს (სტრიქონი სტრიქონზე), და ამით ეს ორი სქემა წარმოადგენს იმ საფუძვლიან ჭეშმარიტებებს, რომლებიც უკანასკნელ დღეებში უნდა აღდგეს მტვრის ჯაგრის კაცის მიერ.

როცა ისინი ერთობლივად, ხაზს ხაზზე, განიხილებიან, ისინი მიუთითებენ 1843 წლის სქემაში არსებულ შეცდომაზე, რომელიც შემდგომ 1850 წლის სქემაზე გამოსწორდა. როცა ისინი ერთ ცხრილად (ხაზს ხაზზე) განიხილებიან, მაშინ ისინი წარმოადგენენ როგორც ღვთის ხალხის გამოცდილებას, ისე შვიდი ქუხილის დაფარულ ისტორიას, ვინაიდან ისინი ერთად ასახავენ პირველ იმედგაცრუებას, დაყოვნების ჟამს, შუალადის მახილს, 1844 წლის 22 ოქტომბერს და დიდ იმედგაცრუებას.

ეს არის პირველი იმედგაცრუება, შუალადის ღაღადი და დიდი იმედგაცრუება, რაც შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიაა. ეს არის ჭეშმარიტების სტრუქტურა, ვინაიდან ჭეშმარიტება დაფუძნებულია იმაზე, რომ ებრაული სიტყვის „ჭეშმარიტება“ პირველი და ბოლო ასო იგივეა, როგორც ამ ისტორიის პირველი და ბოლო იმედგაცრუება. შუა და მეცამეტე ასო ურჩობის სიმბოლოა, როგორც ეს წარმოდგენილია მათ მიერ, ვინც უარყოფს შუალადის ღაღადის უწყებას. ეს ორი დიაგრამა, როცა ერთად მოიყრება, წარმოადგენს ორ მოწმედ მიღწეულ წინასწარმეტყველურ ჭეშმარიტებათა შესახებ, რომლებიც უნდა აღადგინოს მტვრის ჯაგრისიანმა კაცმა, მაგრამ ისინი ასევე განსაზღვრავს იმ გამოცდილებას, რომელიც ტიპობრივად გამოხატავს ას ორმოცდაოთხი ათასის გამოცდილებას.

მათ, რომელნიც მოწოდებულნი იყვნენ, ყოფილიყვნენ ნიშანი (ას ორმოცდაოთხი ათასი), პირველად იმედგაცრუების წინაშე დადგნენ 2020 წლის 18 ივლისს, ხოლო შემდეგ, 2023 წლის ივლისში, მათ წარედგინათ უწყება უდაბნოში მხმობელი ხმისაგან. ეს ხმა მოუწოდებდა მათ დაბრუნებისაკენ.

შვიდი ქუხილის დაფარულ ისტორიაში სწორედ ამ ეტაპზე გამოვლინდება ამბოხება, რადგან მომდევნო გზის ნიშანია ის დრო, როდესაც მტვრის მწმენდავი კაცი ძვირფას ქვებს შეაგროვებს და მათ სკივრში ჩაყრის. შემდეგ ისინი ათგზის უფრო კამკამად იბრწყინებენ. იმ დროს მიღწეული გამოიღვიძა. როდესაც ქალწულები (მიღწერი) იღვიძებენ, უკვე გვიან არის. მრავალი თაობის ნაოხართა აღდგენა არის საქმე, რომელშიც ორმა მოწმედ უნდა მიიღოს მონაწილეობა. ეს საქმე ახლა სრულდება.

დანიელის მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავების ულას მდინარის ხილვით წარმოდგენილ წინასწარმეტყველებათა უილიამ მიღწერისეული ჩარჩო იყო წარმართობისა და პაპიზმის, როგორც ორი გამაპარტახებელი ძალის, ჩარჩო; ხოლო Future for America-ს ჩარჩო არის წარმართობა (გველემაპი), რომელსაც მოსდევს პაპიზმი (მხეცი) და განდგომილი პროტესტანტიზმი (ცრუწინასწარმეტყველი). გასაღები, რომელიც ორივე ჩარჩოს ამყარებს, არის მოციქულ პავლეს წერილები. მოციქული პავლე იყო ის წინასწარმეტყველური ხმა, რომელმაც ძველი ისრაელი სულიერ ისრაელს დაუკავშირა. მოქცევამდე პავლეს ერქვა საული, რაც ნიშნავს „არჩეულს“ ან „წარმოდგენილს“.

პავლე იქნა არჩეული (გამორჩეული), რათა ყოფილიყო წარმართთა მოციქული, და სხვა საკითხებთან ერთად იგი არჩეულ იქნა ძველი აღთქმის თავისი გაგების გამო. ახალი აღთქმის უდიდესი ნაწილის დამწერ ავტორთაგან არც ერთს არ ჰქონია ძველი აღთქმის ისეთი გაგება, როგორც პავლეს ჰქონდა. იგი არჩეულ იქნა, რათა წარემართა სახარების წარმართთათვის წარდგენა, მაგრამ იგი აგრეთვე არჩეულ იქნა იმისათვის, რომ დაედგინა ძველი აღთქმის წინასწარმეტყველური ისტორიების ურთიერთმიმართება იმ წინასწარმეტყველურ ისტორიასთან, რომელიც ჯვრის დროითი პერიოდის შემდეგ მოჰყვა. პავლეს მოწმობის გარეშე მიღერიტთა წინასწარმეტყველური გაგება, ისევე როგორც Future for America-სი, არ იარსებებდა. სწორედ იმ ისტორიულ პერიოდში, როდესაც სიტყვიერი ისრაელი განიშორა, როგორც ღვთის რჩეული ერი, პავლე იქნა არჩეული, რათა ეჩვენებინა, რომ ის ძველი ისრაელი, თუმცა მაშინ უკვე ღმერთისგან განშორებული, იყო სულიერი ისრაელის წინასწარმეტყველური ისტორიის სიმბოლო. პირველი და მესამე ანგელოზების მოძრაობებისთვის აუცილებელი წინასწარმეტყველური წესები უმთავრესად ეფუძნება მოციქულ პავლეს წერილებს.

ამ მიზეზით, განვიხილავთ ზოგიერთ წინასწარმეტყველურ პრინციპს, რომელთაც პავლე მიუთითებს და რომლებმაც გავლენა მოახდინეს მიღერიტების უწყებაზე, რომელიც ორი გამაპარტახებელი ძალის ჩარჩოში იყო მოქცეული; და ამითვე ასევე განვიხილავთ, თუ როგორ მოქმედებს ეს პრინციპები სამი გამაპარტახებელი ძალის ჩარჩოზეც.

ამასთანავე, მძნო, არ მსურს, რომ უცოდინარნი იყოს, რომ ყველა ჩვენი მამა ღრუბლის ქვეშ იყო და ყველამ გაიარა ზღვა; და ყველანი მოინათლნენ მოსესადმი ღრუბელში და ზღვაში; და ყველამ ერთიდაიგივე სულიერი საზრდო ჭამა; და ყველამ ერთიდაიგივე სულიერი სასმელი სვა, რადგან სვამდნენ იმ სულიერი კლდიდან, რომელიც მათ მისდევდა; და ის კლდე იყო ქრისტე. მაგრამ მრავალთაგან მათგან ღმერთი არ იყო სათნოდ განწყობილი, რადგან უდაბნოში დაემხნენ. ხოლო ესენი ჩვენთვის მაგალითებად იქმნა, რათა არ ვინდომებდეთ ბოროტს, როგორც მათ ვინდომეს. ნურც კერპთმსახურები იქნებით, როგორც ზოგიერთი მათგანი იყო; როგორც წერია: ხალხი დასხდა საჰმელად და სასმელად და აღდგა სათამაშოდ. ნურც ვიმრუშებთ, როგორც ზოგიერთმა მათგანმა იმრუშა, და ერთ დღეში ოცდასამი ათასი დაეცა. ნურც ქრისტეს გამოცდით, როგორც ზოგიერთმა მათგანმა გამოსცადა, და გველებისგან განადგურდნენ. ნურც დრტვინავთ, როგორც ზოგიერთმა მათგანმა იდრტვინა, და დამღუპველის მიერ განადგურდნენ. ყოველივე ეს მათ მაგალითისათვის შეემთხვა; და დაიწერა ჩვენი შეგონებისთვის, რომელთაც ქვეყნიერების აღსასრული მოგვიწია. 1 კორინთელთა 10:1-10.

ათ მოკლე მუხლში პავლე მიუთითებს, რომ ნათლობის წესს წინასახედ წარმოადგენდა წითელი ზღვის გადალახვა, რომ კლდე, რომელიც ძველ ისრაელს მიჰყვებოდა, იყო „სულიერი კლდე,“ და რომ იგი იყო ქრისტე. იგი მიუთითებს, რომ ძველი ისრაელი უკანასკნელ დღეებში მცხოვრებთათვის მაგალითი იყო. ეს მონაკვეთი გაფრთხილებაა, და ეს მონაკვეთი სადავო საკითხს წარმოადგენს მათ შორის, ვინც ჭეშმარიტებას იცავს, და მათ შორის, ვინც ჭეშმარიტებას ეწინააღმდეგება. ადვენტიისტი თეოლოგები ასწავლიან, რომ პავლე უბრალოდ მიუთითებდა, რომ ძველი ისრაელის ისტორიები

ზნეობრივ გაკვეთილებს წარმოაჩენდა, რომელთა გაგებაც აუცილებელი იყო უკანასკნელ დღეებში მცხოვრებთათვის, მაგრამ ისინი დაჟინებით ამტკიცებენ, რომ პავლე არ მიუთითებდა, თითქოს პირდაპირი ისრაელის ისტორიები სინამდვილეში სულიერი ისრაელის მიერ უნდა გამეორებულიყო. და უაიტი ხშირად იყენებს ამ მონაკვეთს იმის დასადასტურებლად, ზუსტად რას გულისხმობდა პავლე.

„ყოველი ძველი წინასწარმეტყველი უფრო მეტად ჩვენი დროისთვის ლაპარაკობდა, ვიდრე თავისი დროისთვის, ამიტომ მათი წინასწარმეტყველება ჩვენთვის მოქმედ ძალაშია. „ეს ყოველივე მათ შემთხვათ მაგალითად; და დაიწერა ჩვენს დასამოძღვრად, რომელთაც წუთისოფლის აღსასრული მოგვეწია.“¹ კორინთელთა 10:11. „არა თავისთვის, არამედ ჩვენთვის ემსახურებოდნენ იმ საქმეებს, რომლებიც ახლა გახარებულ იქნა თქვენთვის მათ მიერ, ვინც წმიდა სულით, ზეციდან მოვლინებულთ, გახარათ სახარება; რომელთა ჩახედვაც ანგელოზებს სწადიათ.“¹ პეტრე 1:12....

„ბიბლიამ თავისი საუნჯე შეაგროვა და ერთად შეკრა ამ უკანასკნელი თაობისთვის. ძველი აღთქმის ისტორიის ყველა დიდი მოვლენა და ყოველი საზეიმო ქმედება ამ უკანასკნელ დღეებში ეკლესიაში განმეორებულია და კვლავაც მეორდება.“ *Selected Messages*, book 3, 338, 339.

„ძველი აღთქმის ისტორიის ‘დიდი მოვლენები და საზეიმო მოქმედებანი იყო და ამ უკანასკნელ დღეებში კვლავ მეორდება ეკლესიაში,’“ — ასე აჯამებს და-უაიტი ამ მუხლებში პავლეს აზრს. იმისათვის, რომ შეერყია პავლეს მიერ ძველი ისრაელის, როგორც პირდაპირი ისრაელის ისტორიის სიმბოლური ილუსტრაციის, განსაზღვრება, სატანამ ამ წინასწარმეტყველური პრინციპის წინააღმდეგ ორი მთავარი თავდასხმა მოახდია თავს. პირველი, რომელიც უკვე ვახსენე, არის მტკიცება, თითქოს პავლე მხოლოდ იმას აღნიშნავდა, რომ ეს ისტორიები ზნეობრივ გაკვეთილებს წარმოადგენდა. ეს ცრუ სწავლება ნახევარ-სიმართლეა, ხოლო ნახევარ-სიმართლე საერთოდ არ არის ჭეშმარიტება. მართალია, ზნეობრივი გაკვეთილები, რომლებიც ძველი ისრაელის ისტორიიდან შეიძლება იქნეს გამოტანილი, სასარგებლოა მათთვის, ვინც უკანასკნელ დღეებში ცხოვრობს; მაგრამ როდესაც ეს გამოიყენება იმის უარსაყოფად, რომ ეს ისტორიები იმ მოვლენათა ილუსტრაციაც არის, რომლებიც კვლავ განმეორდება, მაშინ იგი ნახევარ-სიმართლედ იქცევა, რომელიც ჭეშმარიტების უარსაყოფად არის გამიზნული.

„ღვთის ხალხის წინაშე ახლა დგას კურთხევა ან წყევლა — კურთხევა, თუ ისინი გამოვლენ წუთისოფლიდან, განეყოფიან მას და ივლიან მდაბალი მორჩილების გზით; და წყევლა, თუ შეერთდებიან კერპთაყვანისმცემლებს, რომელნიც ზეცის მაღალ მოთხოვნებს ფეხქვეშ თელავენ. ურჩი ისრაელის ცოდვები და უსამართლობანი აღნუსხულია, და ეს სურათი ჩვენს წინაშეა წარმოდგენილი გაფრთხილებად, რათა, თუ ჩვენ მივბაძვთ მათ დანაშაულის მაგალითს და განვუდგებით ღმერთს, ისეთივე უეჭველად დავეცემით, როგორც ისინი დაეცნენ. ‘ეს ყოველივე მათ შემთხვათ სანიმუშოდ; და დაიწერა ჩვენს დასარიგებლად, რომელთაც საუკუნეთა აღსასრული მოგვიწია.’“ *Testimonies*, volume 1, 609.

ერთი ჭეშმარიტება არ უნდა იქნეს გამოყენებული სხვა ჭეშმარიტების უარსაყოფად, რადგან როდესაც ასე ხდება, იგი ღვთის ჭეშმარიტებას სიცრუედ აქცევს.

„მაცხოვრის ერთი ნათქვამი მეორის გასაუქმებლად არ უნდა იქნეს გამოყენებული.“
დიადი ბრძოლა, 371.

სწავლება, თითქოს ძველი ისრაელის ისტორია მხოლოდ ზნეობრივ გაკვეთილებს წარმოადგენს, ხშირად გამოიყენება ადვენტიტ თეოლოგთა მიერ ღვთის წინასწარმეტყველური სიტყვის დასანგრევად; და ეს იმ ნახევარ-სიმართლეთაგან ერთ-ერთია, რომელიც იმ ზღაპართა კერძშია შერეული, ღვთის ხალხის მოსატყუებლად, რათა მათ სიცრუე მიიღონ; ხოლო ის სიცრუე, რომელსაც ისინი იღებენ, მოციქულ პავლეს წერილებშია გამოკვეთილი.

კიდევ ერთი მთავარი თავდასხმა იმ პრინციპის წინააღმდეგ, რომ ძველი ისრაელის ისტორია თანამედროვე ისრაელის ისტორიას განასახიერებს, იეზუიტებმა კონტრრეფორმაციის ისტორიის პერიოდში მოიგონეს; და იგი იმაში მდგომარეობს, რომ ისინი ეთანხმებიან აზრს, თითქოს ძველი ისრაელის ისტორია მეორდება. იეზუიტური სიცრუე ის არის, რომ ეს ისტორია სიტყვასიტყვით მეორდება და არა სულიერად. ეს სიცრუე გამოიგონეს იმისათვის, რომ ხელი შეეშალათ იმის გაგებისთვის, რომ რომის პაპი ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტია; რადგან ეს სწავლება ეთანხმება ჭეშმარიტებას, რომ უკანასკნელ დღეებში არსებობს ანტიქრისტე, მაგრამ ამტკიცებს, რომ ანტიქრისტე წარმოდგენილია პირდაპირი, სიტყვასიტყვითი ძალით და არა სულიერი ძალით. გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავში მოხსენიებული მეძავი, რომელსაც შუბლზე აწერია საიდუმლო ბაბილონი, ამგვარად იქნებოდა მეძავი, რომელიც წარმოიშობა ბაბილონის პირდაპირი, სიტყვასიტყვითი მიწიდან, რომელიც დღეს ერაყია.

„ვინც სიტყვის გაგებაში იბნევა და ვერ ხედავს ანტიქრისტეს მნიშვნელობას, უეჭველად ანტიქრისტეს მხარეს დაიყენებს თავს.“ Kress Collection, 105.

პაპი არის ფაქტობრივი პიროვნება, რომელიც წარმოადგენს ფაქტობრივ ძალაუფლებას (კათოლიკურ ეკლესიას), თუმცა იგი და მისი ორგანიზაცია წინასწარმეტყველურად გაიგივებულნი არიან პირდაპირ ბაბილონთან და მათი სწორად იდენტიფიცირება მხოლოდ მაშინ არის შესაძლებელი, როცა ანტიქრისტეს საკითხი წარმოდგენილია როგორც პირდაპირი მაგალითის სულიერი აღსრულება. პავლემ მიუთითა, რომ პირდაპირი ისრაელი ასახავს სულიერ ისრაელს, მაგრამ ეს არ ყოფილა ახალი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტება, რომელიც მან წარმოადგინა, რადგან მისი გაგება ძირითადად ძველ აღთქმას ეფუძნებოდა, და სწორედ იქ არის დაფუძნებული მისი მოწმობა.

ასე ამბობს უფალი, ისრაელის მეფე, და მისი მხსნელი, ცაბაოთ უფალი: მე ვარ პირველი და მე ვარ უკანასკნელი, და ჩემს გარდა არ არის ღმერთი. და ვინ არის ჩემი მსგავსი, რომ მოუხმოს, გამოაცხადოს ეს და წესრიგში დააყენოს ჩემ წინაშე, მას შემდეგ, რაც მე დავადგინე უძველესი ერი? ხოლო მომავალნი და რაც უნდა მოვიდეს, აცნობონ მათ. ნუ გეშინიათ და ნუ შეძრწუნდებით: განა იმ დროიდანვე არ

გითხარით თქვენ და არ გამოგიცხადეთ? თქვენ ხომ ჩემი მოწმენი ხართ. არის კი ღმერთი ჩემს გარდა? დიახ, სხვა ღმერთი არ არის; არც ერთი არ ვიცი. ესაია 44:6–8.

ჩვენ უნდა ვიყოთ ქრისტეს მოწმენი, როგორც იყო პავლე, რომ ალფამ და ომეგამ დანიშნა არა მხოლოდ ძველი ისრაელი, არამედ ბიბლიური ძველი ხალხიც სიმბოლოებად, რათა ეჩვენებინა „მომავალი მოვლენები“ მათთვის, ვინც უკანასკნელ დღეებში ცხოვრობს. პავლე ძველი აღთქმის მცოდნე იყო, და იგი აღდგინებულ იქნა, რათა ყოფილიყო წინასწარმეტყველური დამაკავშირებელი რგოლი ხილული და სულიერი ისრაელის განგებულებათა შორის. სწორედ მისმა წერილებმა უხელმძღვანელა მათ, ვინც გაიგო ცოდნის გამრავლება აღსასრულის ჟამს 1798 წელს, და ასევე 1989 წელს.

ძველი პირდაპირი ბაბილონი, ძველი აღმოსავლეთის ძენი, ძველი ეგვიპტე, ძველი საბერძნეთი და ძველი მიდო-სპარსეთის იმპერია მსოფლიოს დასასრულის ჟამს მოქმედი სულიერი ძალების სიმბოლოებია. ძველი სიმბოლოები არის ის პირდაპირი სინამდვილე, რომელიც წინ უძღვის და გამოხატავს შემდგომ მომავალ სულიერს. პავლე იქამდეც კი მიდის, რომ პირდაპირი ადამი სულიერი ადამის (რომელიც არის ქრისტე) სიმბოლოდ აღიაროს.

და ასე წერია: პირველი კაცი, ადამი, იქცა ცოცხალ სულად; უკანასკნელი ადამი — მაცოცხლებელ სულად. მაგრამ პირველად არა სულიერია, არამედ ბუნებრივი; და შემდეგ — სულიერი. პირველი კაცი მიწისგანაა, მიწიერი; მეორე კაცი — უფალი ზეციდან. როგორიც არის მიწიერი, ისეთივე არიან მიწიერნიც; და როგორიც არის ზეციერი, ისეთივე არიან ზეციერნიც. და როგორც ვატარებდით მიწიერის ხატს, ასევე ვატარებთ ზეციერის ხატსაც. 1 კორინთელთა 15:45–49.

პავლე ასწავლის ზოგ მეტად ღრმა ჭეშმარიტებას პირველი და უკანასკნელი ადამის შესახებ, მაგრამ ჩვენ მხოლოდ იმ პრინციპს აღვნიშნავთ, რომელსაც იგი ამ მონაკვეთში სრულიად ნათლად აყალიბებს, როდესაც ამბობს: „პირველი არ ყოფილა სულიერი, არამედ ბუნებრივი; ხოლო შემდეგ — სულიერი.“ სიტყვასიტყვითი, რომელსაც პავლე აქ „ბუნებრივად“ განსაზღვრავს, პირველია, ხოლო სულიერი — უკანასკნელი. პირდაპირი ისრაელი იყო პირველი და ბუნებრივი, ხოლო სულიერი ისრაელი მოდის „შემდეგ.“

პირდაპირი ბაბილონი წინ უძღვის სულიერ ბაბილონს. შემდეგი მნიშვნელოვანი საკითხი, რომელიც პავლეს წერილებშია ხაზგასმული, არის ისტორიის ის მომენტი, როცა პირდაპირიდან სულიერზე გადასვლის გამოყენება უნდა მოხდეს. ეს არის ჯვრის დროის პერიოდი, როდესაც წინასწარმეტყველური გადასვლა პირდაპირიდან სულიერზე აღინიშნება.

რადგან თქვენ ყველანი ღმერთის ძენი ხართ ქრისტე იესოში რწმენით. რადგან რამდენმაც მოინათლეთ ქრისტეში, ქრისტე შეიმოსეთ. აღარ არის იუდეველი და არც ბერძენი, აღარ არის მონა და არც თავისუფალი, აღარ არის კაცი და არც ქალი; რადგან თქვენ ყველანი ერთნი ხართ ქრისტე იესოში. ხოლო თუ ქრისტესნი ხართ, მამასადამე აბრაამის თესლი ხართ და აღთქმისამებრ მემკვიდრენი. გალატელთა

3:26–29.

არ აქვს მნიშვნელობა, როგორი შეიძლება იყოს თქვენი შთამომავლობითი უფლება; თუ და როდესაც ქრისტეს მიიღებთ, მაშინ აბრაამის თესლი ხდებით. თქვენ ხორციელი ისრაელი არა ხართ; თქვენ სულიერი ისრაელი ხართ. ხორციელიდან სულიერზე გადასვლა ჯვარმა მოახდინა. პავლე კაცობრიობას ორ კლასად ჰყოფს. თითოეულ კლასს თავისი აღთქმა აქვს, თითოეული აბრაამის შთამომავალია. თითოეულს აქვს ქალაქი, რომელიც მათ ოჯახსა და აღთქმას წარმოადგენს. თითოეული ან ხორციელი ადამის ძეა, ან სულიერი ადამისა.

რადგან დაწერილია, რომ აბრაამს ორი ძე ჰყავდა: ერთი მხევლისაგან და მეორე — თავისუფალი ქალისაგან. მაგრამ მხევლისაგან შობილი ხორციელად იშვა, ხოლო თავისუფალი ქალისაგან შობილი — აღთქმით. ესენი ალევორიაა, რადგან ესენი ორი აღთქმაა: ერთი სინას მთიდან, რომელიც მონობას შობს, და ეს არის აგარი. რადგან ეს აგარი არაბეთში სინას მთაა და შეესაბამება ახლანდელ იერუსალიმს, რომელიც თავის შვილებთან ერთად მონობაშია. ხოლო ზეციური იერუსალიმი თავისუფალია, და ის არის ჩვენი ყველას დედა. რადგან დაწერილია: იხარე, უნაყოფო, რომელიც არ შობ; ხმამაღლა აღმოთქვი და შეჰღაღდე, შენ, რომელსაც სალმობანი არ განგიცდია; რადგან მიტოვებულს უფრო მრავალი შვილი ჰყავს, ვიდრე იმას, ვისაც ქმარი ჰყავს. ხოლო ჩვენ, ძმანო, როგორც ისაკი, აღთქმის შვილები ვართ. მაგრამ როგორც მაშინ ხორციელად შობილი დევნიდა სულისამებრ შობილს, ასევეა ახლაც. თუმცა რას ამბობს წერილი? განდევნე მხევალი და მისი ძე, რადგან მხევლის ძე ვერ იქნება მემკვიდრე თავისუფალი ქალის ძესთან ერთად. ამრიგად, ძმანო, ჩვენ მხევლის შვილები კი არა, არამედ თავისუფალი ქალისანი ვართ. გალატელთა 4:22–30.

ჯვრის პერიოდის დროს ძველი პირდაპირი სინამდვილეები თანამედროვე სულიერის სიმბოლოებად იქცა. მოციქულმა პავლემ განმარტა ეს არსებითი წინასწარმეტყველური ჭეშმარიტებები, რომლებმაც უილიამ მილერს მისცა შესაძლებლობა დაედგინა ორი გამაპარტახებელი ძალის ჩარჩო, რომელზედაც მან დააფუძნა თავისი ყველა წინასწარმეტყველური დასკვნა. იგივე საქმე, რომელიც მოციქულმა პავლემ აღასრულა, განსაზღვრავს იმ სამ გამაპარტახებელ ძალას, რომელიც წარმოადგენს Future for America-ს ყველა წინასწარმეტყველური დასკვნის ჩარჩოს.

მილერის მიერ ცოდნის ზრდის შესახებ ჩამოყალიბებული გაგების ჩარჩო, რომელიც წარმოდგენილი იყო ულას მდინარის ხილვით მეშვიდე, მერვე და მეცხრე თავებში, ეფუძნებოდა მის აღმოჩენას, რომ დანიელის წიგნში „მუდმივი“ წარმართულ რომს აღნიშნავდა. მან ეს აღმოჩენა პავლეს თესალონიკელთა მიმართ მეორე წერილში ჰპოვა. ეს გაგება არის უმთავრესი ჭეშმარიტება, რომელიც განსაზღვრულია წინასწარმეტყველურ „სიცრუესთან“ კავშირში, და რომელიც უკანასკნელ დღეებში მეშვიდე დღის ადვენტისტებზე ძლიერ ცდუნებას მოავლენს.

ჩვენ გავაგრძელებთ ცოდნის ზრდის ჩვენს კვლევას, რომელიც ულას მდინარის ხილვით არის წარმოდგენილი, მომდევნო სტატიაში, იმაზე დაკვირვებით, თუ რას მიაქცია მილერმა ყურადღება პავლეს ეპისტოლეში.

„ვინც ზედაპირზე ქვემოთ ხედავს, ვინც ყოველი ადამიანის გულს კითხულობს, ამბობს იმათ შესახებ, რომელთაც დიდი ნათელი ჰქონდათ: 'ისინი არ არიან შეჭირვებულნი და გაოცებულნი თავიანთი ზნეობრივი და სულიერი მდგომარეობის გამო.' დიახ, მათ თავიანთი გზები აირჩიეს, და მათ სულს თავიანთი სისამაგლეები სიამოვნებს. მეც ავირჩევ მათ ცდუნებებს და მოვაწევ მათზე იმას, რისიც ეშინიათ; რადგან როცა ვუხმე, არავინ მიპასუხა; როცა ვლაპარაკობდი, არ ისმინეს; არამედ ბოროტებას იქმოდნენ ჩემს თვალწინ და ის აირჩიეს, რაც მე არ მსიამოვნებდა.' 'ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ საცდურს, რათა ირწმუნონ სიცრუე,' რადგან 'არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ხსნილიყვნენ,' 'არამედ უსამართლობით ტკბებოდნენ.' ესაია 66:3, 4; 2 თესალონიკელთა 2:11, 10, 12.

„ზეციურმა მასწავლებელმა იკითხა: „რა უფრო ძლიერი ცთუნებაა, რომელსაც შეუძლია გონება შეაცდინოს, ვიდრე ის მოჩვენება, რომ თქვენ სწორ საფუძველზე აშენებთ და ღმერთი იღებს თქვენს საქმეებს, მაშინ როცა სინამდვილეში მრავალ საქმეს ამა ქვეყნის პოლიტიკის მიხედვით წარმართავთ და იეჰოვას წინაშე სცოდავთ? ოჰ, ეს არის დიდი მოტყუება, მომხიბვლელი ცდომილება, რომელიც იპყრობს გონებას, როდესაც ადამიანები, რომელთაც ოდესღაც ჭეშმარიტება შეიცნეს, ღვთისმოსაობის სახეს მის სულსა და ძალაში ერევიან; როდესაც ჰგონიათ, რომ მდიდარნი არიან, გამდიდრებულნი არიან ქონებით და არაფერი სჭირდებათ, მაშინ როცა სინამდვილეში ყველაფერს მოითხოვენ.““ Testimonies, ტომი 8, 249, 250.